

Arrest

nr. 243 526 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Vincent NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aan de Heer :

Naam: J.

Voornaam: B.

Geboortedatum: 07.02.1987

Geboorteplaats: Shkoder

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel /verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 18/09/2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden waarvan 5 met uitstel voor 3 jaar door de correctionele rechtbank van Gent voor slagen en verwondingen. Staf waartegen hij verzet heeft aangetekend. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Gent op 14/10/2020.

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem/haar de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn/haar belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een partner en twee minderjarige kinderen heeft in België, mogelijks ook andere familieleden. Zijn partner en kinderen bezoeken betrokkene in de gevangenis. De partner en twee kinderen hebben op 28/09/2020 asiel aangevraagd. De asielaanvraag is nog in onderzoek. Betrokkene heeft twee maal asiel aangevraagd op 17/11/2009 en 24/12/2015. Beide aanvragen werden geweigerd, sinds 06/09/2016 is hij dus illegaal. Betrokkene en zijn partner hebben een gezinsleven opgebouwd en kinderen gekregen (12/09/2016 en 10/11/2017). Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van beiden in België. Mevrouw heeft een asielaanvraag lopende, maar aangezien Albanië als veilig land beschouwd wordt, is de kans op positief verloop van de asielaanvraag klein. Zelfs indien zij erkend zou worden, geeft het betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn betrokkene en zijn partner niet wettelijk getrouwd. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die deze beslissing rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Wat zijn andere familieleden in België betreft kunnen we vaststellen dat de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg,

Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu heeft betrokkene waarschijnlijk familieleden in België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van die familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische problemen heeft. Zijn beide asielaanvragen werden negatief afgesloten. Hieruit kunnen we afleiden dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM zou betekenen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft verzoek tot internationale bescherming ingediend in België op 17/11/2009 en 24/12/2015. Deze aanvragen werden negatief afgesloten door een beslissing van de RVV.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 18/09/2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden waarvan 5 met uitstel voor 3 jaar door de correctionele rechtbank van Gent voor slagen en verwondingen. Staf waartegen hij verzet heeft aangetekend. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn/haar arrestatie. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 18/09/2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden waarvan 5 met uitstel voor 3 jaar door de rechtbank van Gent voor slagen en verwondingen. Dergelijke handelingen getuigen in hoofde van verdachte van een gevaarlijke ingesteldheid een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer. Dergelijke feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar. Voor het betrokken slachtoffer betekent het minstens een pijnlijke en traumatiserende ervaring die overigens potentieel slecht kon aflopen. Aldus wordt de openbare veiligheid ernstig bedreigd. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft verzoek tot internationale bescherming ingediend in België op 17/11/2009 en 24/12/2015. Deze aanvragen werden negatief afgesloten door een beslissing van de RVV.

Uit zijn administratief dossier blijkt niet dat hij medische problemen heeft. Zijn beide asielaanvragen werden negatief afgesloten. Hieruit kunnen we afleiden dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM zou betekenen."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* de schorsing ervan.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing rekening houdt met het gezinsleven tussen hem en zijn partner maar geen rekening houdt met het belang van de kinderen. Hij preciseert dat de bestreden beslissing enkel stelt dat hij twee kinderen heeft op het Belgisch grondgebied doch dat ze verzuimt rekening te houden met hun belang. Nochtans heeft de bestreden beslissing een grote impact op het leven van zijn kinderen aldus verzoeker, vermits de tenuitvoerlegging onvermijdelijk de scheiding van de kinderen met hun vader tot gevolg heeft. Hij benadrukt dat het gaat om twee zeer jonge kinderen van 3

en 4 jaar oud. Verzoeker citeert hierbij uit overweging 109 uit het arrest Jeunese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, dat hij zelf vertaalt als:

“Als er kinderen betrokken zijn, moeten steeds hun voornaamste belang in overweging worden genomen. (...) Op dit bijzondere punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus is, ook in het internationaal recht, ten gunste van de idee dat in alle beslissingen m.b.t. kinderen, hun voornaamste belang bijzonder belangrijk is. (...) Hoewel hun belang niet bepalend kan zijn, moet aan dit belang een aanzienlijk gewicht worden gegeven. Dienvolgens dienen nationale autoriteiten rekening houden met de gegevens van de zaak, met eerbiediging van de werkbaarheid, de uitvoerbaarheid en de proportionaliteit van een verwijdering van een niet-onderdaan-ouder zodat een daadwerkelijke bescherming wordt geboden aan het belang van de kinderen die erdoor worden getroffen.”

2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

2.3.2.3. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In casu betreft het een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker niet gemachtigd is of toegelaten tot een verblijf. Er moet dan volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Bijzondere aandacht moet hierbij besteed worden aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

2.3.2.4. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een partner en twee minderjarige kinderen heeft in België, mogelijks ook andere familieleden. Zijn partner en kinderen bezoeken betrokkene in de gevangenis. De partner en twee kinderen hebben op 28/09/2020 asiel aangevraagd. De asielaanvraag is nog in onderzoek. Betrokkene heeft twee maal asiel aangevraagd op 17/11/2009 en 24/12/2015. Beide aanvragen werden geweigerd, sinds 06/09/2016 is hij dus illegaal. Betrokkene en zijn partner hebben een gezinsleven opgebouwd en kinderen gekregen (12/09/2016 en 10/11/2017). Zowel betrokkene als zijn partner wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van beiden in België. Mevrouw heeft een asielaanvraag lopende, maar aangezien Albanië als veilig land beschouwd wordt, is de kans op positief verloop van de asielaanvraag klein. Zelfs indien zij erkend zou worden, geeft het betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien zijn betrokkene en zijn partner niet wettelijk getrouwd. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43). Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen

van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die deze beslissing rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden”.

2.3.2.5. Hieruit blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoeker een partner en kinderen heeft en dat ze een gezinsleven hebben in België. Echter blijkt nergens uit de bovenvermelde passage dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de belangen van verzoekers kinderen. De Raad leest overwegingen aangaande verzoekers partner, alsook overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM met als kernpunt *“Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Door zijn persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die deze beslissing rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden”.* De belangen van de kinderen worden echter op geen enkele manier concreet betrokken in deze afweging.

2.3.2.6. Ook het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen alvorens de bestreden beslissing te treffen. Verweerder stelt ook niets anders in zijn nota.

2.3.2.7. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder is tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsplicht in het raam van artikel 8 van het EVRM en dat deze tevens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Het belang van het kind betreft een omstandigheid die niet van enig relevant gewicht is ontdaan.

2.3.2.8. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

2.3.2.9. Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan het voormelde.

De verwerende partij stelt: *“Wat het gezinsleven van verzoeker betreft, wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat verzoeker een partner en twee minderjarige kinderen heeft. Evenwel wordt geoordeeld dat de lopende asielpcedure weinig kans op slagen heeft, gezien Albanië als een veilig land beschouwd wordt. Bovendien is vast te stellen dat het nog om erg jonge kinderen gaat die dus nog een groot aanpassingsvermogen hebben, dat de kinderen niet schoolgaand zijn, dat het hoe dan ook om een tijdelijke scheiding gaat, dat zelfs in geval de asielaanvraag positief uitdraait verzoeker vanuit het land van herkomst zijn verblijf in België kan regulariseren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in die omstandigheden in strijd is met de hogere belangen van de kinderen”.*

2.3.2.10. De Raad ziet in hoe de reeds in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de lopende asielpcedure weinig kans op slagen heeft, gezien Albanië als een veilig land beschouwd wordt, een afweging inhoudt van het belang van het kind, nog daargelaten de vaststelling dat verwerende partij niet vermag vooruit te lopen op de uitkomst van een lopende asielpcedure. De beoordeling van een verzoek tot internationale bescherming komt enkel toe aan de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in beroep aan de Raad en dus niet aan de verwerende partij die dergelijke speculaties beter voor zichzelf houdt dan ze te uiten in een verwijderingsbeslissing.

2.3.2.11. De rest van het verweer blijkt een andere bestreden beslissing voor ogen te hebben aangezien hierin niet kan gelezen worden *“dat het nog om erg jonge kinderen gaat die dus nog een groot aanpassingsvermogen hebben, dat de kinderen niet schoolgaand zijn, dat het hoe dan ook om een tijdelijke scheiding gaat, dat zelfs in geval de asielaanvraag positief uitdraait verzoeker vanuit het land*

van herkomst zijn verblijf in België kan regulariseren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing in die omstandigheden in strijd is met de hogere belangen van de kinderen". Dergelijke afwegingen zijn dan ook a posteriori-overwegingen die het vastgestelde gebrek aan overwegingen inzake de belangen van de kinderen niet vermogen recht te zetten. Dit zou de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang brengen (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX).

Het middel is gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Aan de tweede cumulatieve schorsingsvoorwaarde is derhalve voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ten bewijze van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dienen gegevens aangevoerd die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel voor de verzoekende partij, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op het de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van art. 39/82, § 2 Vreemdelingenwet en van art. 32,2° van het procedurereglement, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat.

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van art. 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan krijgen.

De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit voort uit de aanemelijk gemaakte schending van art. 3, 5 en 8 van het EVRM, van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag en van art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie".

2.4.2. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel waarin tot uiting komt dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt. De voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is dan ook redelijkerwijs vervuld. Bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden verzoeker en zijn kinderen gescheiden, zonder dat de belangen van de kinderen werden afgewogen.

Aan de derde cumulatieve schorsingsvoorwaarde is derhalve voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. EKKA